

РЕШЕНИЕ

№ 3983

гр. София, 24.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-В СЪСТАВ, в публично заседание на десети юни през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Иванина Ив. Пъстракова

Членове: Димитър К. Демирев
Мила Г. Димова

при участието на секретаря ПЕТЯ ИВ. МИЛЕВА
като разгледа докладваното от Мила Г. Димова Въззивно гражданско дело № 20241100514218 по описа за 2024 година

За да се произнесе, взе предвид следното.

Производството е по реда на чл. 258- чл. 273 ГПК

Образувано е въз основа на въззивна жалба с вх. № 25019798/09.09.2024г., подадена от ищцата Е. Й. К. срещу решение № 20127393 от 05.08.2024г. по гр.дело № 61938/2016г. по описа на СРС, 158 състав, с което са отхвърлени предявените от Е. Й. К. срещу УМБАЛ „Софиямед“ ООД кумулативно обективно съединени искове с правно основание както следва: чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на уволнението, извършено със заповед № 550А/22.04.2015 г. на управителя на УМБАЛ „СОФИЯМЕД“ ООД и неговата отмяна; с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 3 900,00 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа в размер на шест brutни работни заплати в размер на 650,00 лв. всяка за периода от 23.04.2015 г. до 23.10.2015 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 31.10.2016 г. до окончателното плащане; иск с правно основание чл. 86 ЗЗД за заплащане на мораторна лихва за забава в размер на 599,74 лв. за периода от 23.04.2015 г. - датата на уволнението до 23.10.2015 г.; с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 26, ал. 2, предл. 2 от ЗЗД за нищожност на гражданския договор; иск с правно основание чл. 150, вр. с 128 КТ за сумата от 99 лв., като частичен иск от сумата от 1 508,00 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд за 29 броя дежурства по 52,00 лв.

всяко, ведно със законната лихва в размер на 1 лв. за периода от 28 март 2014 г. до 17.04.2015 г. Във въззивната жалба са изложени оплаквания за неправилност на обжалваното решение. Жалбоподателката поддържа, че процесната заповед за уволнение е изготвена на 22.04.2015г., като от тази дата следвало да се счита, че е настъпило уволнението. Писмените обяснения по чл.193 КТ обаче били поискани от работодателя на следващия ден, а не преди налагане на дисциплинарното наказание. Твърденията на насрещната страна за отказ да бъдат дадени обяснения не били доказани. Не е съгласна с извода на районния съд, че ставало въпрос за проект за заповед за уволнение, като самата заповед също не била връчена надлежно, доколкото по делото липсвали доказателства за това. Допълва, че работодателят не е поискал и предварително разрешение от Инспекция по труда. Съдът игнорирал писмените доказателства по делото, от които се установявало, че ищцата е ползвала платен годишен отпуск към момента на налагане на дисциплинарното наказание. По делото била приобщена заверена справка от Министерството на труда, от която било видно, че за дните от 20.04.2015г. до 24.04.2015г. ищцата е била в годишен отпуск, което сочело, че заповедта за уволнение от 22.04.2015г. е издадена по времето на ползване на този отпуск. Същите факти се установявали и от изготвената по делото експертиза, при изготвянето на която вещото лице се запознало с фишове за начислено трудово възнаграждение и в тях също било отразено, че ищцата е ползвала платен отпуск. Ответникът не представил в своя подкрепа заповеди за платени отпуски в предходно време на ищцата или на др.служители. При това положение жалбоподателката намира, че уволнението е незаконно и следва да бъде отменено. От доказателствата по делото се установило, че вследствие на уволнението ищцата е останала без работа за повече от 6 месеца, поради което ѝ се дължало обезщетение по чл.225, ал.1 КТ, като размерът на последното брутно трудово възнаграждение бил виден от изготвената по делото експертиза. Върху това обезщетение следвало да се начисли и обезщетение за забава по чл.86, ал.1 ЗЗД от датата на уволнението до датата на подаване на исковата молба в размер на 599,74 лева. Неправилно бил отхвърлен и искът по чл.124, ал.1 ГПК, вр.чл.26, ал.2, пр.2 ЗЗД за нищожност на гражданския договор, тъй като районният съд отново не съобразил множество писмени доказателства по делото. От доклада, съставен при извършена контролна дейност от Изпълнителна агенция „Медицински одит“, се установявало, че ищцата е била принудена да полага извънреден труд пред риск от уволнение, който болницата третираше като граждански договор, сключен на 01.04.2014г. със срок на действие до 31.12.2024г., т.е. към момента на уволнението срокът вече бил изтекъл. Този договор никога не бил подписван от ищцата, поради което бил нищожен. Докладът от медицинския одит установявал същите обстоятелства – че договорът е подписан едностранно от болницата, че с изтекъл срок, както и че не е подписан анекс. Нищожността на този договор обуславяла положението от ищцата труд по него да бъде осчетоводен и заплатен като положен извънреден труд. Този извънреден труд не бил

начислен във вedomостите на работодателя, тъй като е изплащан по гражданския договор, като по този начин болницата прикривала трудово правоотношение. Вещото лице посочило, че този граждански договор не е бил съгласуван с главния счетоводител и не е подписан от представител на човешки ресурси и юрисконсулт. По него били отработени 594 часа, които ако се отчетат като часове, положени по трудов договор, възлизали на 589 часа, за които се дължи възнаграждение в размер на 3908,78 лева. Така мотивирана, въззивницата моли обжалваното решение да бъде отменено, а предявените искиове да бъдат уважени, като претендира и разноски. Не са направени доказателствени искания. По делото е постъпила и въззивна жалба с вх. № 25019840/10.09.2024г., която е отново подадена от ищцата Е. Й. К. и същата има идентично съдържание с това на въззивна жалба с вх. № 25019798/09.09.2024г.

В срока по чл.263, ал.1 КТ ответникът в първоинстанционното производство УМБАЛ „СофияМед“ ООД е подал отговор на въззивната жалба, с който оспорва нейната основателност. Посочено, че ищцата не се е намирала в платен годишен отпуск, тъй като ползването на такъв отпуск не е било разрешено от работодателя и именно поради това заповед в този смисъл липсвала. По делото безспорно се доказало, че ищцата е била поканена на 23.04.2015г. да даде обяснения по реда на чл.193 КТ, но тя отказала да стори това, като това обстоятелство било удостоверено чрез подписите на двама свидетели в поканата. Ответникът счита, че е изпълнил задължението си да поиска обяснение от служителя за извършеното дисциплинарно нарушение. Според въззиваемия обжалваното решение е правилно, поради което моли същото да бъде потвърдено. Претендира и разноски.

Съобразно правомощията си по чл. 269 ГПК съдът намира първоинстанционното решение за валидно, тъй като е постановено от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определеното съдържание. Решението в обжалваната част е и допустимо, тъй като са налице положителните предпоставки и липсват отрицателните за предявяване на иска, като съдът се е произнесъл в обема на търсената защита, поради което няма произнасяне в повече. По правилността на съдебния акт настоящата инстанция намира следното:

Производството пред Софийски районен съд е образувано по повод подадена искова молба от Е. К. срещу „МБАЛ Софиямед“ ООД, с която са предявени обективно съединени в условията на кумулативност искиове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 3 вр. чл. 225 КТ за признаване на наложеното наказание дисциплинарно уволнение за незаконно и за заплащане на обезщетение за оставане без работа в размер на 3900 лв.- главница и 599,74 лв.- мораторна лихва. Предявени са и обективно съединени в условията на евентуалност искиове за прогласяване нищожността на Договор за извършване на работа чрез личен труд от 28.03.2014 г. на основание чл. 26, ал. 2, предл. второ ЗЗД поради липса на съгласие. Предявена и претенция за сумата от 99 лв., като частична от общ размер на иска от 1 508 лв., представляваща възнаграждение за

положен извънреден труд за 29 бр. дежурства по 52 лв. всяко едно от тях за периода 28.03.2014 г. до 17.04.2015 г., както и Ищцата твърди, че е работила по трудово правоотношение при ответника на длъжност „акушерка“ в отделение „Неонатология“. Твърди, че трудовият договор бил при осемчасово работно време, но на практика полагала 12-часови смени. Била принудена да работи многократно по две поредни смени от 12 ч., с обща продължителност 24 ч. Излага, че през 2015 г. срещу нея започнало наказателно преследване, свързано с работата ѝ като акушерка, била арестувана на 23.04.2015 г., като ѝ била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ за повече от осем месеца. Сочи, че от страна на работодателя не са ѝ искани обяснения за случилото се, нито устно, не ѝ била представена заповед за уволнение. Твърди, че за периода от 20 до 24.04.2015 г. включително била в платен отпуск, който бил одобрен от работодателя. Смята, че уволнението ѝ е незаконосъобразно поради нарушение на императивните изисквания за провеждане на процедурата, предхождаща и следваща наложеното наказание.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „УМБАЛ СОФИЯМЕД“ ООД е подал отговор, с който оспорва предявените от ищцата искове. Поддържа, че в резултат на извършена проверка е констатирал грубо нарушение на трудовата дисциплина, извършено от работничката К. на 18.04.2015 г. Проверката установила, че по време на нощно дежурство същата е вдигнала новороденото бебе Н.Д. от кошчето и му е нанесла няколко удара с юмрук в главата и тялото, след което го е върнала отново в кошчето и отново е нанесла още няколко удара с юмрук в главичката и в тялото на детето. По повод извършеното била сформирана комисия, която взела решения, че следва да бъде образувано дисциплинарно производство срещу К. и да ѝ бъде наложено наказание. Поддържа, че заповедта, с което е наложено наказание „уволнение“ била издадена от компетентно лице, в кръга на дисциплинарната му власт, с ясни мотиви. Излага, че след подаване на сигнала за установеното деяние, УМБАЛ „Софиямед“ е работил в тясно сътрудничество с разследващите органи. На 23.04.2015 г. представител на лечебното заведение се отправил към 01 РПУ, гр. София, където била вече задържана ищцата, като за да бъде осъществено лично връчване на покана за обяснения и заповед за уволнение, представителят на работодателя е бил съпроводен от разследващ полицай Теодора Йонова до мястото на задържане на К.. При срещата с последната ѝ била връчена поканата за обяснения, както и заповед за уволнение, като работничката запознала назначения ѝ служебен защитник адв. И.А. със съдържанието на документите. След консултация със служебния си защитник отказал да подпише представени ѝ документи, като отказът бил удостоверен с подписите на двама свидетели- К.М. и С.К.. Ответникът оспорва твърдението, че за периода от 20-24.04.2015 г. К. е била в платен отпуск, тъй като същият не се е съгласявал за ползването на такъв. Релевира изрично възражение за погасяване по давност на предявения по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ иск поради изтичане на законоустановения двумесечен срок по чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ. По отношение на искове за прогласяване на нищожност на гражданския договор

поддържа, че предоставяните допълнителни медицински консултации са осъществявани в предварително посочени от К. дни и са били еквивалентно възмездявани. При тези съображения моли исковете да бъдат отхвърлени.

За да постанови решението си, Софийски районен съд е приел, че издадената заповед за уволнение е законосъобразна, издадена при спазена процедура по чл. 193, ал. 1 КТ, а наложеното с нея наказание за съответно на тежестта на дисциплинарното нарушение. Приел е, че ищцата не е доказала, че се ползва със специална закрила по чл. 333 КТ поради факта, че е била в платен отпуск. При така установеното е приел предявените искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 3 КТ за неоснователни. Счел е предявените искове за прогласяване нищожността на гражданския договор между работничката и работодателя за неоснователни, тъй като от представените по делото заявки се установявало, че именно въз основа на постигнатото съгласие акушер К. е полага труд и е получавала възнаграждение. Приел е осъдителния иск по чл. 150 вр. чл. 128 КТ също за неоснователен, доколкото е намерил договорното правоотношение за валидно учредено.

Настоящият съдебен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, които очертават предмета на въззивния контрол събранзо задължителните разрешения, поставени с Тълкувателно решение №1/2013 г. тълк.д. №1/2013 г., и по свое вътрешно убеждение намира от фактическа и правна страна следното.

По отношение на исковете с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 3 вр. чл. 225 КТ.

На първо място, съдът намира, че като основание за незаконосъобразност на уволнението е въведено единствено неспазването на императивната разпоредба на чл. 193, ал. 2 КТ за предоставяне възможност на работничката да даде обяснения по констатираните от работодателя дисциплинарни нарушения. В исковата молба е изложено именно това основание за незаконосъобразност на уволнението. Твърдението на ищцата, че е била в платен отпуск към момента на налагане на наказанието, без да се твърди, че е налице нарушение на предварителната закрила при уволнение по чл. 333 КТ, не води до въвеждането на допълнително основание в предмета на делото. При предявяване на иск с правна квалификация чл. 344, ал. 1 КТ следва да посочи всички факти, които опорочават, отлага или погасяват правото на правото на работодателя да прекрати съществуващото между страните трудовото правоотношение, като съдът е обвързан от обстоятелствата, които са изложени в исковата молба и не може да основе решението си на факти, които не са въведени от ищеца /така Решение №665/01.11.2010 г. по гр. д. №242/2009 г., IV г.о. на ВКС, Решение №459/27.01.2011 по гр. д. №1532/2010 г., IV г.о. на ВКС, Решение №503/05.01.2012 г. по гр. д. №77/2011 г., IV г.о. на ВКС, Решение №135/08.06.2021 г. по гр. д. №3135/2020 г., IV г.о. на ВКС, Решение

№37/29.01.2025 г. по гр. д. №768/2024 г. IV г.о. на ВКС). След предявяване на иска ищецът може да навежда нови факти само, ако е направил съответното възражение срещу правото на работодателя за прекратяване на трудовия договор, но е пропуснал да посочи фактите, на които то се основава. Пропуснатите възражения могат да бъдат направени и по-късно в хода на първоинстанционното производство, ако страната не е могла да узнае съответните обстоятелства или да посочи и представи съответните доказателства своевременно, въпреки полагането на дължимата грижа за добро водене на делото (чл. 147, ал. 1 ГПК) или във въззивното производство (съгласно чл. 260, т. 5 и 6 и чл. 266, ал. 2, т. 1 ГПК). Изложеното налага извод, че доказателствата свързани с ползването на платения годишен отпуск от К. са неотнормирани и не следва да бъдат анализирани.

От представения по делото трудов договор №913/07.03.2014 г. се установява, че Е. К. е престила труд при ответника “МБАЛ Софиямед” ООД на длъжност “акушер” на осемчасов работен ден.

Видно от Заповед №454/20.04.2015 г. управителят на “УМБАЛ Софиямед” е възложил извършването на вътрешна проверка по повод съмнения за извършено дисциплинарно нарушение от страна на К., извършено на 18.04.2015 г. около 01:50 ч. След преглед на камерите за видеонаблюдение, в клиниката по АГ е сформирана комисия, която видно от Доклад от 22.04.2025 г. е взела решение за предприемане на действия за наказването на К. и за сигнализирането на компетентните органи по разследването за данни за извършено престъпление.

От представената по делото Присъда №211/15.09.2017 г., потвърдена с Решение №68/12.07.2018 г. по ВНОХД №1355/2020 г. и Решение №60175/05.11.2021 г. по КНОХД №567/2021 г. по описа ВКС се установява, че Е. К. е призната за виновна за извършено престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 4, пр. второ, т. 5, т. 6, предл. второ и предл. трето НК вр. чл. 115 НК вр. чл. 18, ал. 1 НК и е наложено наказание лишаване от свобода за осемнадесет години, за това, че на 18.04.2015 г. в гр. София е направила опит умишлено да умъртви малолетната Н.Р. Д., родена на ***** г., намираща се в безпомощно състояние, чрез нанасяне на множество силни удари с ръка в областта на главата и тялото, в резултат на което на Н.Д. е причинена тежка черепно-мозъчна травма, свързана с фрактура на париетеалната кост, обширни двустранни контузионни огнища, субархноидна хеморагия, предимно париетотемпорално двустранно, дифузен тежък мозъчен оток със суспектни данни за частично тонизиално вклиняване. На основание чл. 300 ГПК постановената от наказателния съд присъда е задължителна за гражданския по въпросите дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, които обстоятелства обаче не влизат в предмета на настоящото производство.

По делото е приета като доказателство покана (л. 26), издадена от управителя на болничното заведение Й.П., с която на работничката е дадена

възможност да даде обяснения за извършените нарушения на служебните задължения. Установява се, че поканата е връчена на 23.04.2015 г. при отказ, който е удостоверен с подписите на двама свидетели- К.М. и С.К.. Видно от Заповед №550А/22.04.105 г., получена при отказ на 23.04.2015 г. на К. е наложено дисциплинарно наказание уволнение поради констатирани нарушения на трудовата дисциплина- на 18.04.2015 г. по време на нощно дежурство е вдигнала дете от кошчето и системно е нанасяла удари с юмрук в главата и в тялото, след което отново е върнала детето в кошчето и е нанесла последващи удари. Заповедта за уволнение също е връчена при отказ на 23.04.2015 г., удостоверен с подписа на посочените по-горе двама свидетели, като по този начин трудовото правоотношение е било прекратено на основание чл. 330, ал. 1, т. 6 вр. чл. 190 КТ.

При анализ на посочените писмени доказателства съдът намира, че работодателят е спазил изискването по чл. 193, ал. 2 КТ и е предоставил възможност на работничката да даде обяснения по вменените ѝ нарушения. Поканата и заповедта са с идентично съдържание и в този смисъл К. е била наясно какви са обективните и субективните предели на констатираното от работодателя нарушение, по което следва да вземе отношение. Наказанието е наложено именно във връзка с нарушението, по което е била поканена даде обяснения, поради което правото ѝ на защита в дисциплинарното производство не е било нарушено. Недоказани се явяват твърденията на ищцата, че е научила за наложеното ѝ наказание едва на 19.09.2016 г. в хода на воденото срещу нея наказателно производство, тъй като ищцата не е ангажирала никакви доказателства за установяването на този правнорелевантен факт. Напротив, от изричните удостоверявания на трети лица за производството се доказва твърдяното от ответника, а именно, че при задържането на К. от полицейските органи, представители на лечебното заведение са довели до знанието ѝ процесните документи. Неоснователни са оплакванията на въззивницата, че доколкото заповедта била издадена на 22.04.2015 г., то работодателят не е имал намерение и не е искал обясненията ѝ. Ирелевантна е посочената датата на издаване на уволнителната заповед, доколкото преди връчването ѝ на работника или служителя фактическият състав на прекратяването на трудовото правоотношение на това основание не е завършен (така Решение № 203 от 30.05.2010 г. по гр. д. № 832/2010 г. на ВКС, III г.о.). Същата може да бъде издадена и преди искането на обяснения, но ако бъде доведена до знанието на работника, респ. връчена едва след поканата за даване на обяснения, то процедурата по чл. 193 КТ е спазена. Последователната съдебна практика във връзка със задължението на работодателя по чл. 193, ал. 1 КТ приема, че е необходимо и достатъчно е в съдебния процес да се установи, че същият е поискал обяснения (така Решение №290/31.03.2014 г. по гр. д. №2982/2013 г., III г.о. на ВКС). При отказ да получи писмената покана за даване на обяснения, работникът сам се лишава от възможност да се запознае с твърденията за вменените му нарушения. При доказан в настоящия процес отказ на работничката да даде

обяснения, то работодателят се явява изправна страна, доколкото не е била налице необходимост да предостави разумен срок за даването им с оглед изричното противопоставяне от страна на К.. От изявлението ѝ може да се направи еднозначен извод, че е окончателно и че тя не е възнамерявала да представи обяснения, нито да сочи и представя доказателства в подкрепа на тезата си и в своя защита.

Предвид гореизложеното настоящият състав приема, че поканата за даване на обяснения, така и заповедта за уволнение са надлежно връчени на работничката на 23.04.2015 г. при спазване на процедурата по чл. 193, ал. 2 КТ, тъй като събраните писмени доказателства относно този факт съдът цени като такива с висока доказателствена стойност, която не се разколебава от останалата доказателствена съвкупност. Твърдението на ищцата, че е узнала за заповедта в по-късен момент, на 19.09.2016 г., в хода на наказателното производство остава недоказано, тъй като по делото няма никакви доказателства в подкрепа на изложеното. В тежест на работничката бе да установи при условията на пълно и главно доказване различния момент на узнаване, което тя не успя да направи. С оглед приетата от съда дата на връчване на заповедта, с което е бил завършен фактическият състав по прекратяване на трудовото правоотношение, то съдът следва да разгледа релевираното в преклузивния срок по чл. 131 ГПК от ответника възражение за погасяване по давност на предявения от ищцата иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

Срокът за предявяване на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване на уволнението за незаконно и за неговата отмяна е двумесечен от момента на връчване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение по арг. на чл. 358, ал. 1, т. 2 вр. чл. 358, ал. 2, т. 1 КТ.

Съобразно константната съдебна практика срокът по чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ е давностен и при констатация за изтичането му искът следва да бъдат отхвърлен като неоснователен, тъй като възражението за изтекла погасителна давност е правопогасяващо (така Решение № 10 от 9.04.2010 г. на ВКС по гр. д. № 4163/2008 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 13 от 7.04.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1451/2009 г., IV г. о. на ВКС, Определение № 842 от 8.07.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1618/2013 г., III г. о. на ВКС, Определение № 1310 от 25.09.2009 г. на ВКС по гр. д. № 955/2009 г., IV г. о. на ВКС). Срокът по чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ е специална по-кратка давност от общата давност по чл. 110 и чл. 111 ЗЗД и е продиктувана от изискването за по-голяма бързина при уреждането на трудовите отношения, с които са свързани ежедневните жизнено важни интереси на страните.

По изложените съображения въззивният съд намира, че преценката за основателността на възражението за изтекла погасителна давност по чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ е преценка по съществуването на делото, която се извършва с крайния съдебен акт и не се отразява върху допустимостта на предявения иск, по същия начин, както и преценката за изтичане на всеки друг давностен срок не води до недопустимост на предявения иск. Констатацията на въззивния съд

не се отразява на допустимостта на обжалваното съдебно решение, тъй като погасителната давност е институт на материалното право и възражението се разглежда на плоскостта относно правилността на съдебния акт. (така Решение №119/12.07.2013 г. по гр. д. №675/2012 г., IV г.о. на ВКС).

В настоящия случай заповедта е връчена на 23.04.2015 г., поради което този момент се явява начален за течението на двумесечния срок по чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ, респ. същият е изтекъл на 23.06.2015 г., т.е. близо година и половина преди датата на предявяване на иска на 31.10.2016 г. Настоящият състав намира, че предявеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е погасен по давност поради изтичане на законоустановения двумесечен срок, поради което се явява неоснователен. Предвид акцесорността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ при установяване, че искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е погасен по давност, то и осъдителният иск следва да бъде отхвърлен поради това, че съдбата му зависи от изхода по спора по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, който в частност е решен в полза на работодателя.

Предвид гореизложеното и с оглед съпадението на крайния извод за неоснователност на претенциите за отмяна на уволнение и за обезщетение за безработица, съдът намира, че решението в частта, с която са отхвърлени предявените от ищцата- въззивник искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 3 КТ следва да бъде потвърдено на основание чл. 272 ГПК.

По отношение на исковете за прогласяване нищожността на Договор за извършване на работа чрез личен труд от 28.03.2014 г. на основание чл. чл. 26, ал. 2, предл. второ ЗЗД поради липса на съгласие, както и по осъдителния иск по чл. 150 вр. чл. 128 КТ за сумата от 99 лв., като частична от общ размер на иска от 1 508 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд за 29 бр. дежурства по 52 лв. всяко едно от тях за периода 28.03.2014 г. до 17.04.2015 г., ведно с претенцията по чл. 86 ЗЗД за лихва за забава в размер на 1 лв. за периода 28.03.2014 г. до 17.04.2015 г., съдът приема следното.

Видно от представения по делото Договор за извършване на работа чрез личен труд от 28.03.2014 г., сключен между „МБАЛ Софиямед“ ООД в качеството на възложител и Е. К. в качеството на изпълнител, последната е следвало да осъществява специализирана акушеро-гинекологична грижа по заявка, но за не повече от 12 ч. Писменият договор е подписан от възложителя д-р Е.Ж.. От приетите по делото заявки (л. 275- л. 301 от първоинстанционното дело) се установява, че К. е изпълнявала поетите по договора задължения, доколкото същата не е оспорила по реда на чл. 193 ГПК авторството на положените от нея подписи върху тях.

На първо място, съдът намира, че сключеният между страните договор представлява договор за поръчка по смисъла на чл. 280 ЗЗД, за сключването на който не е необходима писмена форма като елемент от фактическия състав по учредяване на договорното правоотношение, поради което липсата на подпис на К. само по себе си не влече нищожност на твърдяното основание.

Съдържанието на основанието за нищожност „липса на съгласие“ е

установено в трайна практика на ВКС, обективирана в решение № 923/17.12.2009 г. по гр. д. № 1682/2008 г. на IV г.о., решение № 249/2010 г. по гр. д. № 92/2009 г., решение № 254/14.07.2011 г. по гр. д. № 569/2010 г., решение № 94/13.09.2016 г. по гр. д. № 3768/2014 г. на II т.о., решение № 198/10.08.2015 г. по гр. д. № 5252/2014 г. на IV г.о. и решение № 488/07.10.2003 г. по гр. д. № 11/2003 г. на I г.о., решение № 136/30.10.2020 г. по гр. д. № 4746/2019 г., III г.о., според която липса на съгласие е налице при т.нар. „съзнавана липса на съгласие“ - волеизявлението е извършено, но страната съзнава несъгласието си да бъде обвързана от извършената сделка (например изтръгнато чрез насилие, направено без намерение за обвързване на шега). При така застъпената теза следва, че при липсата на съгласие, волята се изразява изрично, но тя е толкова негодна, че изобщо не може да породява правни последици. При липсата на съгласие едната или двете страни осъзнават, че външно правят изявления, които формално осъществяват фактическия състав на договора, но без намерение за обвързване.

Наведените от ищцата твърдения за осъществена спрямо нея принуда, която да опорочава изразена от нея воля, остават недоказани в настоящото производство, тъй като не са събрани никакви доказателства за такова поведение от страна на работодателя.

Изложеното налага извод за неоснователност на предявения иск по чл. 26, ал. 2, предл. второ ЗЗД, поради което решението в частта, с която е отхвърлен е правилно и следва да бъде потвърдено.

Предвид неоснователността на претенцията за прогласяване нищожността на гражданския договор за полагане на личен труд, то неоснователен се явява и обусловения осъдителен иск за заплащане на извънреден труд.

За възникване на парично вземане за извънреден труд е необходимо да се осъществят следните материалноправни предпоставки: работодателят да е възложил изпълнение на трудовите задължения на работника извън уговореното работно време или мълчаливо да е допуснал полагането на труд извън установеното работно време, а за времето работникът ефективно да е престил работна сила съгласно нарежданията на работодателя. Задължението на работодателя да заплати трудово възнаграждение при полагане на извънреден труд представлява насрещната престация за извършената от работника или служителя работа по трудово правоотношение (така Решение № 103 от 27.07.2012 г. по гр. д. № 299/2011 г., IV г.о. ВКС).

С оглед приетото от съда, че извършваната дейност от К. по възложените ѝ заявки е била в изпълнение на съществуващо между страните валидно облигационно правоотношение, то възнаграждение на претендираното от нея основание не ѝ се дължи.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира обжалваното решение за правилно в неговата цялост, поради което и на основание чл. 272 ГПК

следва да го потвърди.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на спора и неоснователността на въззивната жалба на въззивницата не ѝ се дължи присъждането на разноски. Въззиваемата страна е направила искане за присъждане на разноски, поради което на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК в тежест на въззивницата следва да бъде възложено заплащането на юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв., определено съобразно чл. 37 ЗПрП вр. чл. 25 Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от гореизложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №20127393/05.08.2024 г., постановено по гр. д. №61938/2016 г. по описа на Софийски районен съд, с което са отхвърлени предявените от Е. Й. К. с ЕГН ***** срещу УМБАЛ „Софиямед“ ООД, ЕИК 160138163 искове чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на уволнението, извършено със заповед № 550А/22.04.2015 г. на управителя на УМБАЛ „СОФИЯМЕД“ ООД и неговата отмяна; с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 3 900,00 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа в размер на шест brutни работни заплати в размер на 650,00 лв. всяка за периода от 23.04.2015 г. до 23.10.2015 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 31.10.2016 г. до окончателното плащане; иск с правно основание чл. 86 ЗЗД за заплащане на мораторна лихва за забава в размер на 599,74 лв. за периода от 23.04.2015 г. - датата на уволнението до 23.10.2015 г.; с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 26, ал. 2, предл. 2 от ЗЗД за нищожност на гражданския договор; иск с правно основание чл. 150, вр. с 128 КТ за сумата от 99 лв., като частичен иск от сумата от 1 508,00 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд за 29 броя дежурства по 52,00 лв. всяко, ведно със законната лихва в размер на 1 лв. за периода от 28 март 2014 г. до 17.04.2015 г.

ОСЪЖДА Е. Й. К. с ЕГН ***** да заплати на УМБАЛ „Софиямед“ ООД, ЕИК 160138163 на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 50 лв., представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението в частта, с която е потвърдено първоинстанционното

решение по исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 3 КТ подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от обявяването му.

В останалата част решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____